

*

*

גם עץ עשוי לשכח שהוא בית
להצהיב פתע חרדת שרשים
לחדל גמיעת אור
יניקת המים
להסתיר טבעות
מעוברים ושבים

גם עץ עשוי לשכח שהוא בית
לטלטל צמרת
להתנער צפורים
להושיט זרועות מחטניות
ולקונן חרדות
על כנפי ענפים עירמים

ושוב במדבריות צפויה
להדביק שמים לענפים
לא לסמוך על שרשים
ועניני אקולוגיה.

ושוב בשיטות העננים
בטן אצילית לבנבנה
נושאת ביתמותה
חתוכות של איזולירבנה.

מערמי הטבע כשגרתם
מפטפטים ירק וגם כחלחלת
דוגמים אורות זרים באויר סחרחה.

עד שעץ נזכר,
זמן לעקר
נמלא פיו טעם נימים:
תאי אדמה קולחת
זרעי פרי ומעשר
פריצות השרשים.

עד הנגע -
כמו צואר זמיר נכרך צמרת
גם הסוף אינו מואר
ומי בכלל אמר
ששמי העצב - תמיד מדבר?

אסתר וולק בת 26, יוצרת ומפיקת
"משובשת", ליין באר-שבעי להקראת שירה.

געגוע

יללתו של כָּלֵב השִׁכְנִים
המשיב לצופרו של אמבולנס,
חוצה את הרחוב
בדהרה,
מעוררת בי געגוע
למה שעוד לפות חזק
בכף ידי.

כמו הלב

כמו הלב, כך הפחד
נמשך
לנפילה בעד חלון פתוח,
לפרחי אפונה נכמשים,
לאביב שקצו ערב.

כמו הלב
כך היד אל החלון -
לפתח לרוחה,
כך הפחד.